

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήχον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα στην κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένακόσα,
δλο για την' Ανόρθωσι θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Πέμπτη του Μάρτη του μηνός,
μέγα τωόντι γεγονός.

Χίλια σήμερα μετρώ κι' εκατόν εξηνταένα,
οί καυμένοι οι μαλλιαροί τάχουν τώρα σάν χαμένα.

Το μεγάλο Γλωσσικό, ζήτημ' Ανατολικό.

Χαροποιά μηνύματα...
μέ τ' άλλα τ' ζητήματα
ελύθη τέλος πάντων
σε τέτοιο κρίσιμο καιρό
το ζήτημα το φιλογερό
της γλώσσας των γιγάντων.

Και μέσα κι' έξω της Βουλής
γδοῦπος και πάταγος πολὺς,
τρομακτικά κηρύγματα,
στρατοὶ και γαλονάδες,
μουντζώματα, σφυρίγματα,
και γρονθοπατινάδες.

Πάλιν ή πόλις των κλεινών
θέατρον πάλης και δεινών,
κι' εξαίψεων ἀφράστων.

Όλους τους πιάνει το μπουρί
κι' οι δυστυχείς οι μαλλιαροί
εφαγαν της χρονιάς των.

Γι' αυτούς βροντή
και πατιρντί,
τρεχάματα, μαλλώματα.

Γι' αυτούς φτυσιαίς,
γι' αυτούς βρισιαίς,
και φίμωτρο' στα στόματα.

Και μέσα κι' έξω φώναζαν σ' εκείνη την άντάραι
κτυπάτε κατακέφαλα των μαλλιαρών την φάρα.

Κτυπάτε μαλλιαρών σωρούς,
κτυπάτε συμμορίας,
κτυπάτε με τους μαλλιαρούς
και μαλλιαραίς κυρίαις.

Σαρώσετε την φάρα των προτού να μ' εσαρώση,
σαρώσετε την μαλλιαρή,
όπου σάν μυίγα βρωμερή
δεν κάθεται σε τίποτα χωρίς να το λερώση.

Πατήσετε τους κάλους των,
μαδάτε τ' μαλλιά των,
κτυπάτε τους δασκάλους των,
κτυπάτε τ' Σχολεία των.

Κτυπάτε τους, που βλασφημοῦν
σοφούς κοιμημένους,
κτυπάτε τους, που δεν τιμούν
τ' άτίμια του γένους.

Κτυπάτε τους αλύπητα, που γάους ζεταπόνουν,
κι' ό,τι κι' αν είν' Ελληνικό με λύσσα το λασπόνουν.
Κτυπάτε τους, κτυπάτε τους, όπου και τον Δίσχυλο
τόν έχουν κάνει σκύλο.

Λαός φωνάζει ποιητής:
δώστε τους με φραγγέλια.

πού και τῆς πίστεως αὐτῆς
λερόνουν Εὐαγγέλια.

Μαλλιαροσύνης ψυχικῆς κυτπάτε σαλιγκάρια,
πού τοὺς ἀχράντους πόδας λέν ἀβρώμιστα ποδάρια,
κι' ὅλο' στὴ βρωμὰ στρέφονται
οἱ νοῦδες οἱ μεγάλοι,
καὶ μὲ τὴ βρωμὰ τρέφονται
τὰ μαλλιαρά των κάλλη.

Κτυπάτε τους, κτυπάτε τους,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπάτε τους,
κι' ἄς πάρουν τῶρα πόδι.

Κι' ἄς φάη τοῦτος καπελιά,
κι' ἐκεῖνος κατακεφαλιά
τὰ μάλιστα δημῶδη.

Τέτοια μιὰ φωνὴ φωνάζει: νὰ καὶ τούτου, νὰ κι' ἐκείνου...
ὁ σεπτὸς ὁ Πατριάρχης κρούει κώδωνα κινδύνου.
Καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σεβαστὸν ἀκούω μύστην
νὰ κραυγάζῃ: σηκωθῆτε,
καὶ στήν γλῶσσαν καὶ τὴν πίστιν
ἄγρυπνοι φρουροὶ ταχθῆτε.

Τέτοια μιὰ φωνὴ φωνάζει: σεῖς κρατεῖτε τὰς ἀκμαίας
νῦν, αἶε καὶ στὸν αἰῶνα...
ἴτε πρὸς λαμπρὸν ἀγῶνα
καὶ παπάδες μὲ σημαίας.

Τὸν Εὐλόγιον κυτπάω σὲ διαδηλώσεις μέσα,
κι' ἡ τοῦ γένους κεφαλή
ὅταν πρώτῃ μᾶς καλῇ,
ἐθνικὸς ἀγὼν καὶ τοῦτος ὅπως καὶ τοῦ Παπα-Φλέσσα.

Κατὰ τῶν ἱεροσύλων ὁ καθεὶς ἄς προχωρῇ,
ὅπου θέλουν καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν πίστιν μαλλιαρή.
Ἦταν ἡ κουβέντα πρώτα κι' ἔγινε μᾶς λέν κρητὰς,
καὶ τὰ μαλλιαρά κεφάλια
ἔχουν πάθει τέτοια χάλια,
πού τὰ κλέη των δοξάζουν λεμονιαῖς Ἀποκρητὰς.

Μέσα σ' ὅλα προχωροῦν,
καὶ τὸν Ὀμηρὸν θαρροῦν
ἓνα τίποτα, μιὰ νοῦλα.

Μάρς... κτυπάτε τους ξανά,
κι' εἴθε μὲ τὰ πιασινὰ
κλωτσο νὰ τοὺς δώσῃ μοῦλα.

Καὶ σύ, φίλε Περικλέτο, σῆκω τώρα νὰ βαρῆς...
νὰ σὲ τούτους, νὰ σ' ἐκείνους,
νὰ σὲ Φραγκολεβαντίνους,
πού τὴν ξάπλωσι σαλπίζουν μὲ μάλ' ἀκρας μαλλιαρῆς.

Κτύπα τῆς ἀπανωσιᾶς των,
κτύπα καὶ τῆς κατωσιᾶς των,
κτύπα καὶ τῆς πλαγισιᾶς των
κι' ὅλῃς τῆς μαγαρισιᾶς των.

Π.—Θὰ πάω μὲ τοὺς μαλλιαροὺς, βρε Φασουλῇ κυνῶπα...
θυμῆσου καὶ τοῦ ντόμινου τὰ κοκκαλάκια... σῶπα.
Μὲ μαλλιαρῶν ποιήματα θὰ πέφτω νὰ κοιμᾶμαι
καὶ τοῦ παληοῦ μας ρολογιοῦ τὸν κοῦκο θὰ θυμᾶμαι.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς θὰ συζητῶ γιὰ γλωσσικὰς ἀνάγκαι,
γιὰ φαντασιὰς μαγνάδια,
καὶ γιὰ μωαλῶν ρημάδια,
καὶ τοῦ παληοῦ μας Ρολογιοῦ δὲν θὰ ξεχνῶ τοὺς μαρμαί.

Τὰς κεφαλὰς σας κλινάτε, κάτω, μωρέ, τῆς κούτσας σας,
καὶ μὲ τὰ δοῖ ξεράδια σας βαρέσετε τῆς μούτρας σας,
καὶ μνήσθητ' ἡμῶν, Κύριε, τῶρα στὰ ξεμωράματα,
θυμῆσου μας, ἀφέντη μας, ὄντας ἐρθῆς στὰ πράγματα.

Ἄς γίνῃ δεῖπνος μυστικός ἢ μυστικὸ τσουμπούσι,
κάνετε σ' Εὐαγγέλια καὶ σὲ Γραφαῖς γιουρούσι,
κι' ἀρχίνα πρωτοβάρεμμα, μαλλιαροσυνητοριά,
κι' ὀρθὴ Σοφία ψάλλετε... σοῦζα, μωρὴ Σοφιά.

Τέτοια, Φασουλῇ, θὰ λέω θέματ' ἄρρητα γραμμένα
καὶ κουκιά μαγειρεμένα.

Κι' ἄς πετάξῃ κατὰ γῆς ἓνας κι' ἄλλος τενεκὲς
ὅλα τὰ συντακτικὰ κι' ὅλῃς τῆς γραμματικῆς,
νὰ μὴ ρέβῃ πιά κανένας νὰ μαθαίνῃ γράμματα
καὶ νὰ χάνῃ τὸ μωαλό του μὲ τάραχτα πράγματα.

Καθεμιὰ σπουδὴ νὰ λείψῃ, νάσαι σ' ὅλα ρεμπελιά,
νὰ μὴν ἔχωμε βιβλία
καὶ δασκάλους καὶ Σχολεῖα,
μόνο τῆς μαλλιαροσύνης τὸ περίφημο Σχολεῖο,
πού χωρὶς κανένα κόπο βγαίνει γλωσσικὸς Σωτήρας
καὶ ξεφτέρει καὶ φωστήρας.

Τοῦτο μόνο λατρευτό
τακτικὸ νὰ λειτουργῇ,
νὰ σπουδάζουνε σ' αὐτὸ
καὶ Παιδείας Ὑπουργαί.

Καὶ νὰ βγάξῃ συγγραφεῖδες,
τοῦ κυρ Γιάννη μαθητάδες,
τοῦ κυρ Γιάννη μαθητοῦδια,
πού μᾶς φέρουν ξερατάδες,
πού μᾶς φέρουν ξερατούδια.

Θὰ κάνω μία γλῶσσα καθὼς ἐγὼ τὴν θέλω,
κουτροσκεπή, ρε βλάμη, θὰ βγάλω τὸ καπέλο,
κοπροδοτσὶ θὰ λέω τὴν καθεμιὰ λαπάρα,
κι' ἐκείνη τὴν Ἠλέκτρα θὰ λέω Κεχρμπάρα.

Θὰ φτιαξῶ κατὶ λέξεις σ' αὐτὴ τὴν γλωσσόφωρα,
πού καθεμιὰ νὰ χάσκῃ βλακεία μὲ πατέντα,
καὶ τὸν Παλαιολόγο τὸν Κωνσταντῖνο τώρα
στὸ πείσμα θὰ τὸν λέω Κῶτσο Παληκοκουνέντα.

Μονάχα μὲς σ' τῶν μαλλιαρῶν τὰ θάνατα Σχολεῖα
θὰ μάθω καὶ πολιτισμὸ καὶ γλῶσσ' ἀληθινή,
θὰ λέω καὶ ραχόσκιοιο τὴ ραχοκοκκαλιά,
καὶ θὰ φωνάζω: δέστε με μὲ καραβιοῦ σκοινί.

Συλλαλητήριον γλωσσοσωτήριον.

Φ.—Μεγάλῃ διαδήλωσις, ζαρόνουν μαλλιαροί,
κι' ἓνας γλωσσάρχης φοβερός μὲς ἀπὸ τὸ Παρὶ
σκουζεῖ στὰ μαθητοῦδια του: κτυπάτε, πολεμάτε,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... κτυποῦνε τὸν γλωσσάρη.

Διαδήλωσις μεγάλῃ γιὰ τὸ γλωσσολόγιον,
μὰ κι' ἐγὼ πηγαίνω μ' ὅλους καὶ μὲ τὸν Εὐλόγιον.

Διαδήλωσις μεγάλῃ μὲ σημαίας προχωρεῖ...
Π.—Ὁ γλωσσάρχης ὁ κυρ Γιάννης τί νὰ λέρῃ στὸ Παρὶ;

Φ.— Ἀλήθεια τί νὰ κάνῃ...
ὦχ! συφορέλια του...
κατὰ τὸν μαστρο-Γιάννη
καὶ τὰ κοπέλια του.

Διαδήλωσις τρανὴ,
λαῖλαψ, θύελλα, φωνή.
Πλὴν σ' τοῦ Πρωθυπουργοῦ Βενιζέλου τὸ κονάκι,
πλὴν ἐκεῖνος οἰκουρεῖ καὶ δὲν βγαίνει νὰ μιλήσῃ.
Λόγο, Περιλῆ, ζητοῦν κι' ἀπὸ τὸν Μαρκαντωνάκη,
μὰ καὶ τοῦτος δὲν μ' ἔχει τέτοιο ζήτημα νὰ λύσῃ.

Λόγους ἀπαιτῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴν γλῶσσαν, ρεμπεσκερή...
ἐγὼ γίγα καὶ πυγμή, ξεφωνίζω στὸν Λευτέρη.

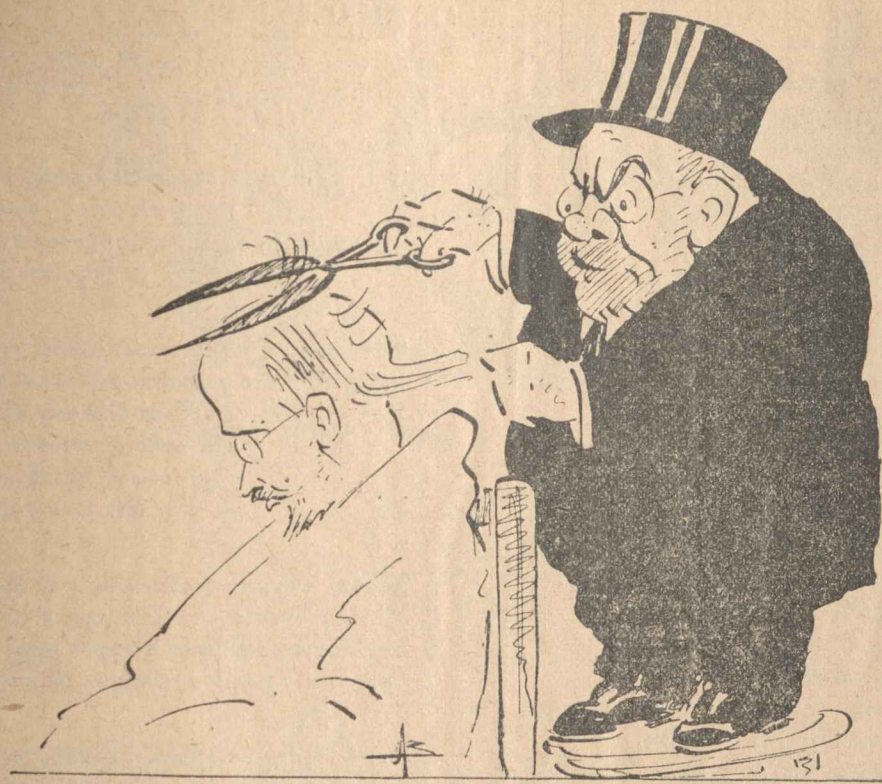
Πλὴν ὁ γίγας δὲν μιλεῖ
κι' ἀπ' αὐτὰ δὲν χαμπαρίζει,
καὶ θυμῶνουν πολλοὶ
καὶ τοῦ λέν πῶς μαλλιαρίζει.

Μὰ φωνάζουν καὶ χαμπόσοι
πῶς σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
ἦλθε μόνον ν' ἀνορθώσῃ
ξεπεσμένους μαλλιαροὺς.

Διαδήλωσις τρανὴ βρέμεται, βροντᾷ, σφυρίζει,
στρέφω, Περιλῆ, κι' ἐγὼ τὸν γλωσσανεύμωλο,
μὰ κι' ὁ κυρ Ἀλεξάνδρης βεβαιοῦν πῶς μαλλιαρίζει
κι' εἶναι σ' ἓνα μαλλιαρῶν ἐπιστήμων Ὀμιλο,
πού καὶ Σχολεῖο στὸ Βῶλο μὲ δασκάλους μαλλιαροὺς,
πού θὰ βγάλουν κι' ἄλλους νέους γλωσσόκαμπτας λιγυρούς.

Κι' ἐγὼ, φίλε μου τσολιά,
γλωσσόμαχος τοῦ καιροῦ
ξεφρίζω τὰ μαλλιά
κάθε σαχλομαλλιαροῦ.

Καὶ μαλλόνουν
καὶ μαλλόνω,
φασκελόνουν,
φασκελόνω.

Καὶ στὸ πλῆθος προχωρῶ
κι' ὅποιοι βόρικο μαλλιαρό,
τοῦ φωνάζω: φτοῦ σου, ρέ...
πόσα πέρνεις, μαλλιαρέ;

Ξαφνικὸ
καὶ φασαρία,
πέζικο,
καββαλάρια.

Ἐπιστράτευσις καὶ πάλι
γιὰ τὸ γλωσσικὸ μέγαλη.
Μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
χωροφύλακες παντοῦ,
κι' ἔπρεπ' ἐπὶ κεφαλῆς
νὰ βάζαν τὸν Εὐντοῦ.

Λόγγας, μοῦτρο ἀγρευμένα,
αὐροὶν τὸ σκάφος πλεῖ,
μὰ δὲν ἄφιναν κανένα
νύμψῃ μέσα στὴ Διπλῇ.

Μήτε μοῦτρα κουρεμένων μήτε μοῦτρα μαλλιαρῶν,
κι' ἄρρησε γλωσσολογία κεκλεισμένων τῶν θυρῶν,
κι' ἔλεγαν στὸν Βενιζέλο: κάνε μᾶς αὐτὴ τὴ χάρι,
κι' ἀπὸ γλωσσόσυνοδελταῖς λυτρώσέ μας, λυτρώσάρε.

Κύριε τῶν Δυνάμεων τοῦ κράτους τοῦ κλεινοῦ,
καὶ μεθ' ἡμῶν γενεῶν,
Ἀφέντη τῆς παληομασιᾶς, ἐσὺ μὰζὶ μας ἔλα,
πριν καὶ γιὰ τὴν Ἀνορθωσι τοῦ ἔθους κορδέλα.

Καθεὶς κάνει σήμερα τὴν γλῶσσαν του σπαθί,
καὶ τώρα μὲ τὸ Σύνταγμα θὰ περιφραγθῇ
κι' ἐκεῖν' ἡ γλῶσσα τῶν Γραφῶν, τῶν ἱερῶν βιβλίων,
καὶ τῶν Εὐαγγελίων.

Θὰ στέκουν ἄγρυπνοι φρουροὶ πανάγια τεμένη,
κι' οὔτε κανένας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ καταρπαχθῇ
καὶ τὰς μεγάλας καὶ σεπτὰς τοῦ γένους ὑποθήκας,
πού τὴν φυλὴν ἐλάμπρυναν μὲ τροπαιοῦχος νίκας.

Περὶ τῆς μαλλιαροσύνης τῆς συγχρόνου Ρωμηοσύνης.

Π.—Φασουλῇ, ποῦ πάντ' ἀπλώνεις μακαρίως τραχανᾶ
μέσ' στῆς δόξης τὸ καμίνι,
δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ
τί θά' πῃ μαλλιαροσύνη;

Φ.—Πρῶτος τῆς μαλλιαροσύνης κορυφαῖος ἰδρυτῆς
ἦτον ὁ Μελαγχροῖνός,
ἕνας Ἀλεξανδρινός
γλωσσολογοποιητῆς.

Τοῦτος λέξεων συνθέτης
καὶ μεγάλος ἐφευρέτης.

Τοῦτος βρῆκε καρκιλύπταις καὶ μαλακοτεντωταῖς
κι' ἄλλαις λέξεις δυναταῖς.

Ἐκεῖνος ἦτ' ὁ πρῶτος σπουδαῖος μαλλιαρός,
ποῦ νέων γλωσσολόγων τὸν ἐξυμνεῖ χορός.
Δεύτερος ὁ κύρ Γιάννης ἐκεῖνος τῆς Γαλλίας,
τρίτος ὁ κύρ Ἀλέκος ἐκεῖνος τῆς Ἀγγλίας,
ὁ Μέμνος, ὁ Λυσσέας, ὁ Περικεφαλιάς,
καὶ πρόξενος μεγάλης ἀντερναγουλιάς.

Σὰν ἐπλούτισε ποῦ λές ὁ κύρ Πάλλης ἀπὸ γρόσα
εἶπε τότε μοναχόσιδ' ἐπλούτισω καὶ τὴν γλώσσα,
κι' ἕνας πλούτος γλωσσικὸς ἀνεξάντλητος ἐφάνη,
ποῦ μὲ φλοῦδες ἀγγουριῶν ὅλοι τοῦ πλεξάν στεφάνι.

Ἐν πρώτοις ὁ Μαλλιαρισμὸς ἦτανε χωρατὸ
καὶ μία δισκαέδασις καὶ γλέντι δυνατό,
καὶ κατ' ἐξέσεις σκάρωναν τὰ μαλλιαρὰ κοπέλια,
ποῦ κόσμος μὲ τὰ στεῖλα τῶν ξεράθηκε στὰ γέλοια.

Μὰ τώρα ξεχαρβάλωμα σημαίνει τοῦ μωαλοῦ
καὶ πώρωσιν κι' ἀπάρνησιν τοῦ καθενὸς καλοῦ,
σημαίνει παραλήρημα λογοτεχνῶν τοῦ κάρρου,
καὶ σάλιο γυμνοσάλαγκκα καὶ γκάρισμα γαιθάρου.

Τώρα σημαίνει σύγχυσιν καὶ βόρβορον γλωσσῶν,
σημαίνει διαπόμπευσιν καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Τώρα σημαίνει στρέβλωσιν, ὅπου μωαλὰ γανθίνει,
καὶ Σωματείων σύστασιν καθὼς τὴν Ἀνεμώνη.

Τώρα σημαίνει, Περικλῆ, πῶς φαίνεσαι χαλές
ὅταν τὴν ὑποτείνουσιν τεντώστρα δὲν τὴν λές.
Σημαίνει παληοπάπουτσο, ταγάρι, γύφτου κόσκινο,
μαλάκκα στὸν ἐγκέφαλο, μαλάκκα στὸ ραχόσκοινο.

Τοῦτος τώρα δὲν σὲ κάνει νὰ λιγώνεσαι στὰ γέλοια,
τοῦτος σήμερον σημαίνει νὰ κυττάζῃς καὶ μουρελῖα

νὰ φυτρώνουν γλωσσολόγοι μὲ πολλὴ ζετσιπωσιὰ
καὶ νὰ δίνουν, Περικλέτο, καὶ σὲ γέροντας φτυσιὰ.

Τοῦτος σήμερον σημαίνει ν' ἀσεβῇς σὲ θρύλους χρόνων,
ποῦ χάλουν τὸ λογικὸ σου,
καὶ νὰ θέλῃς νὰ γκρεμίσης ἀνδριάντας τῶν προγόνων
γὰ νὰ στῇς τὸν δικό σου.

Τέτοια σήμερον σημαίνει τοῦτος ὁ Μαλλιαρισμός,
καὶ γὰρ τοῦτο γλώσσης σάλος καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός.
Καὶ γὰρ αὐτὸ φωνάζουν ὅλοι τὸν κακὸ τοῦ τὸν καιρὸ,
καὶ καθένας, προσφιλῇ,
τῷχει τώρα προσβολὴ
νὰ τὸν λένε μαλλιαρό.

Τέτοια σήμερον προβάλλουν τοῦ Μαλλιαρισμοῦ τὰ κλεῖ
κι' ἀναγέννησις μ' ἐκεῖνα θαυμασία συντελεῖται...
κατ' αὐτῶν καὶ κάθε σώφρων ἀκατάβλητος παλαίει,
κατ' αὐτῶν καὶ Παιτριάρχαι, Σύνοδοι, Μητροπολίται.

Π.—Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
καὶ τώρα μὲ τὰ μαλλιαρὰ θ' ἀσχοληθῶ βιβλία,
καὶ νέο τοῦ Μαλλιαρισμοῦ θὰ γράψω Συναξάρι...

Φ.—Τὰ στεῖλα σου τὰ μαλλιαρὰ παραίτησε, μιζάρη,
καὶ τὰ μαλλιά σου σύρριζα νὰ κόψῃς γὰρ καλὸ σου
νὰ μὴ σὲ πάρουν μαλλιαροὶ καὶ βρῇς τὸν διάβολό σου.

Μὲ κουβένταις κουτουροῦ
τὴν καλὰ ποῦ τὴν περνᾷμε...
μὰ σὲ κόρφο μαλλιαροῦ
μήτε φύλλος θέλω νάμαι.

Ἐλα κλάψε, Περικλέτο, μὲ κλαυθμούς Ἱερεμία
τῆς τεντώστρας, τῆς Μιράνταις,
κλάψε μαλλιαροὺς σὰν τσίρους ἀπὸ τὴν ἀδυναμία,
καὶ βρακχιῶν λυταῖς τιράνταις.

Μαλλιαροὺς ἱεροφάντας γλωσσολογικῆς σοφίας
ψάλε τους ἀπὸ τὸ κάρρο,
δῶσε τους νὰ φᾶν ἄφυσας
σὺν ἐλαίῳ κι' ὄξυγάρῳ.

Σὺρε κουρέψου σύρριζα κι' ἔλα' στὰ σύγκαλά σου,
γίνε σπανός, βρὲ Περικλῆ, πρὶν νὰ βρῇς τὸν μπελᾶ σου.
Εἰς κύτταξε πῶς κινηγοῦν τὰ μαλλιαρὰ μελίσσι,
τοὺς μαλλιαροὺς τοὺς θεωροῦν ὡς εἶδος Οὐγενότους...
χαρά στους, ποῦναι φαλακροί, κι' ἔχουν ἐξασφαλίσει
τὰ μοῦτρα τους, τῆς κουτράς τους, καὶ τὸ ραχόσκοινό τους.

Π.—Ὅρσε λοιπόν, σὲ μαλλιαρὲ, μὴ κατακεφαλιά,
ποῦχεις καὶ τρίχας ἄγριας κι' Ἀβεσσαλῶν μαλλιά.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν δδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰζῶν πενηνταοικτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.